

nější hřbitůvek v Čechách, který ležíc na úpatí kopce se šperkem zámku, neodvolatelně zve občany městečka rozloženého pod ním? Víte kde je?
(Roudnice nad Labem, duben 1989)

VÁCLAV RYKR

(narozen 1927 v Essonnes — Francie).

V roce 1952 obsolvoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze u prof. Josefa Nováka a Emila Filly). Žije a pracuje v Roudnici nad Labem.

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

- 1966 Ústí nad Labem
- 1968 Tábor
- 1969 Fredeburg
- 1977 Roudnice nad Labem
- 1985 Wroclav, Lešno, Rawicz
- 1986 Mělník, Praha
- 1988 Mnichov
- 1989 Neerpelt

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH

- 1961 Praha, Festival mladé grafiky
- 1964 Brno, Bienále užité grafiky
- 1965 Praha, Výtvarní umělci k 20. výročí osvobození
- 1966 Praha, Avantgarda 66
- 1966 Londýn, Nejlepší světový plakát
- 1967 Londýn, Coventry, Protiválečné plakáty
- 1968 Bamberg, Tschechoslowakische Plakate
- 1976 Ústí nad Labem, Užité umění
- 1981 Sint Niklaas, Bienale exlibris
- 1984 Mnichov, Mezinárodní výstava grafiky
- 1985 Teplice, Severočeskí umělci k 40. výr. osvobození
- 1987 Turnov, Jičín, Žáci Fillovy školy
- 1988 Praha, Tisk z výšky
- 1989 Praha (Mánes) Grafika

Václav Rykr

Kresby a drobná grafika

RODNÝ STATEK

VÁCLAVA ŠOLCE

SOBOTKA, ČERVEN–ČERVENEC 1989

133. výstava v rodném statku Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1989. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Městské kulturní středisko v Sobotce, pobočka KPVO v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze. Albatros, nakladatelství pro děti a mládež v Praze. Vytiskly Tiskařské závody, n. p., provoz 77, Mnich. Hradiště.

„Sobotka v srdci“, říkáte. Kdy jste se poprvé setkal s touto jedinečnou částí Čech? (ptá se dr. Miroslava Hlaváčková v malířově roudnickém ateliéru):

– Moje první setkání se Sobotkou a Soboteckem se odehrávala za mého **ranného** dětství nad otčovým proutěným košem, kde měl, mimo jiné poklady, schované akvarely, které maloval v Sobotce během letní malířské školy prof. Jaroslava Kutmana někdy ve třicátých letech. Tyto vybledlé obrázky na obyčejných školních čtvrtkách ve mně vzbuzovaly pocity blaženosti z konkrétní existence jakéhosi zemského ráje, který byl tehdy pro mne nedostupně vzdálen.

Kdy jste dostal odvalu zkonfrontovat tento sen se skutečností?

– Návštěvu těchto míst jsem dlouho odkládal – měl jsem strach z toho, že všechno bude jinak, však to znáte. Do Sobotky jsem se tudíž dostal až velice pozdě, teprve v šedesátých a sedmdesátých letech. Vedl jsem tu několik krajinářských kurzů, později jsem své zájezdy spojoval s termíny Šrámkovy Sobotky. Moje cesty jsem chápal jako pozdní hold mému otci a potom také, a to především, jsem tu hledal onen „vysněný ráj“ dětských představ.

A našel jste jej?

– Ano, skutečnost, ač poněkud jiná, splnila moje očekávání. A tak jsem zvolna začal „ohmatávat“ několik čtverečních kilometrů této líbezné krajiny. Chodíval jsem často bos a zarostlý, jen s holí v ruce, turnovskou silnicí, postával jsem tiše na soboteckém hřbitůvku, poslouchal jsem bzučení včel pod Semtínskou lípou, byl jsem přítomen nezapomenutelným koncertům východočeských hudebníků na kosteckém nádvoří, ale zase mlčel v tichu Plakánku a lehaje do jeho měkké trávy, pozoroval jsem nekonečné cesty letních mraků. Potuloval jsem se okolními vesničkami, dotýkal se zvonu na osecké zvonici, kreslil jsem vykotlané vrby na cestě k Čálovicům, díval se v pozadí. Sedával jsem v lokále hotelu Pošta, setkával jsem se s rázovitými Soboťáky, posedával jsem na náměstí pod podloubím a snažil jsem se nassát do sebe onu nazlátlou letargii soboteckého pozdního léta.

Ozvala se Sobotka nějak ve vaší tvorbě?

– Ano. Dost jsem tu kreslil. Vznikal tak pomalu jakýsi intimní zápisník. Na větší realizace jsem si zatím netroufal. Kresby nerad vystavuji, pokládám je za ryze osobní zpověď, která teprve se může promítnout do dalších prací. Některé kresby však vystavuji i zde.

Tím se dostáváme k současné výstavě a k vaší tvorbě. Řekněte nám o tom něco.

– Pokládám se za grafika i když také maluji, ale spíše jen pro své vlastní potěšení. Za války jsem se vyučil litografem v Průmyslové tiskárně v Praze a tomuto oboru jsem se nezpronevřil, zařídil jsem si litografickou dílnu. Vedle toho se zabývám i tiskem z výšky, dělám rád vícebarevný linoryt. Pokud se námětů týká, rád si je volím v oblasti fantaskna nebo také ve světě loutek, kde nalézám nevyčerpatelné možnosti. Sám totiž české marionety sbírám, artefakty této oblasti české kultury mám velmi rád. Nemohu, bohužel, vzhledem k možnostem této výstavní síňky vystavovat velkoformátovou grafiku, musel jsem se uchýlit k tomu, že jsem pro výstavu vybral drobnou grafiku a exlibris, kterým se v posledních letech dosti zabývám.

A ještě nakonec: Máte nějaká „tajná přání“ týkající se vašeho vztahu k Sobotce?

– Přání mám, ale nesplnitelná. Nejsou však, na druhé straně, naše přání neustálým obnovovatelem a živitelem našeho duchovního pohybu? Žiji již řadu let v podřipské Roudnici, dá se říci v „pravém srdci“ Čech a přesto toužím být zakotven v Sobotce. Dokonce jsem jednou chtěl (ale prosím, ať to zůstane jen mezi námi), „přenést“ svoje rodiště, které je v daleké Francii, do Sobotky. Předseda MěstNV se vyjádřil, že je to sice zajímavý nápad, že však libovolné přenášení rodiště není dovoleno, že by to rada národního výboru neschválila. Podivné předpisy! A tak se cítím v této zemi jakoby nezakořeněný, ale dobře mi tak! Nehrál jsem za Špálovou cihelnou kuličky, nesáňkoval jsem s kluky v humprechtském parku, nebrouzдал se Klenicí a nespádl jsem nikdy do Maštálkova rybníčku. Teď to již nedoháním. Marne je i moje přání nejposlednější.

Ale teď se zeptám něco zase já. Znáte nejkrás-